

Από τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον

Ο Άγιος Ναός – ένας φάρος στον κόσμο

Οι σημαντικότερες και κορυφαίες ευλογίες της ιδιότητός μας ως μελών στην Εκκλησία είναι αυτές οι ευλογίες που λαμβάνουμε στους ναούς του Θεού.

Αγαπημένοι αδελφοί και αδελφές μου, στέλνω την αγάπη και τους χαιρετισμούς μου στον καθέναν εξ υμών και προσεύχομαι ώστε ο Επουράνιος Πατέρας μας να καθοδηγήσει τις σκέψεις μου και να εμπνεύσει τα λόγια μου καθώς σας μιλώ σήμερα.

Επιτρέψατέ μου να αρχίσω, κάνοντας ένα-δύο σχόλια σχετικά με τα υπέροχα μηνύματα που έχουμε ακούσει αυτό το πρωινό από την αδελφή Όλρεντ και τον επίσκοπο Μπέρτον και άλλους αναφορικά προς το πρόγραμμα προνοίας της Εκκλησίας. Όπως σημειώθηκε, αυτός ο χρόνος σημειώνει την 75η επέτειο αυτού του εμπνευσμένου προγράμματος, το οποίο έχει ευλογήσει τη ζωή τόσων πολλών. Ήταν προνόμιό μου να γνωρίσω προσωπικά ορισμένους από αυτούς που πρωτοστάτησαν σε αυτό το σπουδαίο εγχείρημα – άνδρες με συμπόνια και προνοητικότητα.

Όπως ανέφερε τόσο ο επίσκοπος Μπέρτον όσο και η αδελφή Όλρεντ,

στον επίσκοπο τομέως έχει δοθεί η ευθύνη να φροντίζει όσους είναι σε ανάγκη και οι οποίοι διαμένουν εντός των ορίων του τομέως του. Αυτό ήταν το προνόμιό μου, όταν προήδρευα ως νεαρός επίσκοπος στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ ενός τομέως 1.080 μελών, συμπεριλαμβανομένων 84 χήρων. Υπήρχαν πολλοί που χρειάζονταν βοήθεια. Πόσο ευγνώμων ήμουν για το πρόγραμμα προνοίας της Εκκλησίας και για τη βοήθεια της Ανακουφιστικής Εταιρείας και των απαρτιών ιεροσύνης.

Διακηρύσσω ότι το πρόγραμμα προνοίας της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών είναι εμπνευσμένο από τον Παντοδύναμο Θεό.

Λοιπόν, αδελφοί και αδελφές μου, αυτή η συνέντευση σημειώνει τρία χρόνια από τότε που υποστηρίχθηκα ως Πρόεδρος της Εκκλησίας. Ασφαλώς ήταν χρόνια πολυάσχολα, γεμάτα με πολλές δυσκολίες, αλλά επίσης με αναρίθμητες ευλογίες. Η ευκαιρία που είχα να αφιερώσω και

να αφιερώσω εκ νέου ναούς ήταν ανάμεσα στις πιο ευχάριστες και ιερές ευλογίες και σχετικώς με τον ναό επιθυμώ να σας μιλήσω σήμερα.

Κατά τη διάρκεια της γενικής συνελεύσεως του Οκτωβρίου το 1902, ο Πρόεδρος της Εκκλησίας Τζόζεφ Φ. Σμιθ εξέφρασε στην εναρκτήρια ομιλία του την ελπίδα ότι μία ημέρα θα είχαμε «ναούς οικοδομημένους στα διάφορα μέρη του [κόσμου], όπου υπάρχει ανάγκη προς εξυπηρέτησιν των ανθρώπων».¹

Κατά τη διάρκεια των πρώτων 150 ετών, ύστερα από την οργάνωση της Εκκλησίας, από το 1830 ως το 1980, οικοδομήθηκαν 21 ναοί, συμπεριλαμβανομένων των ναών στο Κίρτλαντ του Οχάιο και της Ναβού στο Ίλνιόι. Αντιπαραβάλλετε αυτό με τα 30 χρόνια από το 1980, κατά τη διάρκεια των οποίων 115 ναοί οικοδομήθηκαν και αφιερώθηκαν. Με την ανακοίνωση εχθές 3 νέων ναών, υπάρχουν επιπροσθέτως 26 ναοί είτε υπό κατασκευή είτε σε στάδια προκατασκευής. Οι αριθμοί αυτοί θα συνεχίσουν να αυξάνονται.

Ο στόχος που ήλπιζε το 1902 ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ γίνεται πραγματικότητα. Επιθυμία μας είναι να καταστήσουμε τον ναό όσο το δυνατόν προσβάσιμο στα μέλη μας.

Ένας εκ των ναών επί του παρόντος υπό κατασκευήν είναι στο Μανάους της Βραζιλίας. Πριν από πολλά χρόνια διάβασα για μία ομάδα άνω των εκατόν μελών που έφυγε από το Μανάους, το οποίο ευρίσκεται στην καρδιά του τροπικού δάσους του Αμαζονίου, προκειμένου να ταξιδεύσει εκεί όπου τότε ήταν ο πλησιέστερος ναός, στο Σάο Πάολο

της Βραζιλίας – σχεδόν 4.000 χιλιόμετρα από το Μανάους. Οι πιστοί αυτοί Άγιοι ταξίδευσαν με λέμβους επί τέσσερις ημέρες στον ποταμό Αμαζόνιο και τους παραποτάμους του. Αφού ολοκλήρωσαν αυτό το ταξίδι διά του ύδατος, επιβιβάστηκαν σε λεωφορεία για ακόμη ένα ταξίδι τριών ημερών – σε δρόμους γεμάτους λακκούβες, με πολύ ελάχιστα για τροφή και χωρίς άνεση να κοιμηθούν. Ύστερα από επτά ημέρες και νύκτες έφθασαν στον ναό στο Σάο Πάολο, όπου φύσει αιώνιες διατάξεις ετελέστησαν. Ασφαλώς, το ταξίδι της επιστροφής τους ήταν εξίσου δύσκολο. Εντούτοις, είχαν λάβει τις διατάξεις και τις ευλογίες του ναού και μολονότι τα πορτοφόλια τους ήσαν άδεια, εκείνοι ήσαν γεμάτοι με το πνεύμα του ναού και με ευγνωμοσύνη για τις ευλογίες που είχαν λάβει.² Τώρα, πολλά χρόνια αργότερα, τα μέλη μας στο Μανάους αγαλλιούν, καθώς βλέπουν τον δικό τους ναό να οικοδομείται στις όχθες του ποταμού Ρίο Νέγκρο. Οι ναοί φέρνουν χαρά στα πιστά μέλη μας όπου και αν οικοδομούνται.

Αφηγήσεις για τις θυσίες που έγιναν, προκειμένου να ληφθούν οι ευλογίες ευρισκόμενες μόνον στους ναούς του Θεού ποτέ δεν αποτυγχάνουν να αγγίζουν την καρδιά μου και να μου φέρνουν μία ανανεωμένη αίσθηση ευγνωμοσύνης για τους ναούς.

Επιτρέψατέ μου να σας πω την αφήγηση για τον Τάιχι και την Ταρaráνα Μου Θαμ και τα 10 παιδιά τους. Όλη η οικογένεια προσεχώρησε στην Εκκλησία στις αρχές της δεκαετίας του 1960, όταν οι ιεραπόστολοι πήγαν στη νήσο τους, ευρισκόμενη 160 χιλιόμετρα νοτίως της Ταϊτής. Συντόμως, άρχισαν να επιθυμούν τις ευλογίες μίας αιώνιας οικογένειας επισφραγισμένης στον ναό.

Τότε, ο πλησιέστερος ναός για την οικογένεια Μου Θαμ ήταν ο Ναός Χάμιλτον στη Νέα Ζηλανδία, 4.000 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά, προσβάσιμος μόνον με ακριβό αεροπορικό ταξίδι. Η μεγάλη οικογένεια Μου Θαμ, που τα έβγαζε πέρα με ένα

πενιχρό εισόδημα από μία φυτεία, δεν είχε χρήματα για αεροπορικά ναύλα ούτε υπήρχε ευκαιρία για εργασία στη νήσο τους στον Ειρηνικό. Έτσι, ο αδελφός Μου Θαμ και ο υιός του, Τζέραρντ, πήραν τη δύσκολη απόφαση να πάνε να βρουν έναν άλλον υιό, ο οποίος εργαζόταν στα ορυχεία νικελίου της Νέας Καληδονίας, 4.800 χιλιόμετρα προς δυσμάς. Ο εργοδότης παρείχε στους υπαλλήλους του τα εισιτήρια προς τα ορυχεία, αλλά δεν παρείχε μεταφορικό μέσο για την επιστροφή στο σπίτι.

Οι τρεις άνδρες Μου Θαμ κοπίασαν για τέσσερα χρόνια στα τροπικά ορυχεία νικελίου, σκάπτοντας και φορτώνοντας το βαρύ μετάλλευμα. Ο αδελφός Μου Θαμ μόνος επέστρεψε σπίτι για μία σύντομη επίσκεψη μία φορά τον χρόνο, αφήνοντας τους υιούς του στη Νέα Καληδονία.

Ύστερα από τέσσερα χρόνια κοπιαστικής εργασίας, ο αδελφός Μου Θαμ και οι υιοί του είχαν αποταμιεύσει αρκετά χρήματα, ώστε να πάνε την οικογένεια στον ναό της Νέας Ζηλανδίας. Όλοι πήγαν εκτός από μία θυγατέρα. Επισφραγίσθηκαν για τον παρόντα καιρό και όλη την αιωνιότητα, μία απεριόριστη και ευτυχής εμπειρία.

Ο αδελφός Μου Θαμ επέστρεψε από τον ναό κατευθείαν στη Νέα Καληδονία, όπου εργάστηκε για δύο επιπλέον χρόνια, για να πληρώσει τα εισιτήρια της μίας θυγατέρας η οποία δεν πήγε στον ναό μαζί τους – μία έγγαμη θυγατέρα, το παιδί της και ο άνδρας της.

Στα μετέπειτα χρόνια τους, ο αδελφός και η αδελφή Μου Θαμ είχαν την επιθυμία να υπηρετήσουν στον ναό. Μέχρι τότε είχε κατασκευασθεί και αφιερωθεί ο Ναός Παπίτι της Ταϊτής και υπηρέτησαν σε δύο ιεραποστολές εκεί.³

Αδελφοί και αδελφές μου, οι ναοί είναι παραπάνω από λίθοι και κονίαμα. Είναι γεμάτοι πίστη και νηστεία. Έχουν οικοδομηθεί με δοκιμασίες και μαρτυρίες. Έχουν καθαγιασθεί με θυσίες και υπηρετήση.

Ο πρώτος ναός που οικοδομήθηκε σε αυτήν τη θείκη νομή ήταν ο Ναός στο Κίρτλαντ του Οχάιο. Οι Άγιοι τότε ήσαν πενόμενοι και παρά ταύτα ο Κύριος είχε προστάξει να οικοδομηθεί ένας ναός και για τον λόγο αυτόν τον οικοδόμησαν. Έγραψε ο Πρεσβύτερος Χίμπερ Κίμπαλ για την εμπειρία αυτήν: «Μόνον ο Κύριος γνωρίζει τις σκηνές φτώχειας, δοκιμασίας και θλίψεως που περάσαμε, για να το φέρουμε εις πέρας».⁴ Και κατόπιν, αφού είχαν ολοκληρωθεί όλα με πολύ μόχθο, οι Άγιοι εξαναγκάσθηκαν να εγκαταλείψουν το Οχάιο και τον αγαπημένο τους ναό. Τελικώς βρήκαν καταφύγιο – μολονότι θα ήταν παροδικό – στις όχθες του ποταμού Μισισσιππή, στην πολιτεία του Ιλινοί. Ονόμασαν τον αποικισμό τους Ναβού και, πρόθυμοι να δώσουν τα πάντα για άλλη μία φορά και με την πίστη τους ανέπαφη, ανήγειραν έναν άλλον ναό προς τον Θεό τους. Διωγμοί μαίνονταν, ωστόσο, και με τον Ναό της Ναβού σχεδόν αποπερατωμένο, εξεδιώχθησαν από τις εστίες τους για άλλη μία φορά, αναζητώντας καταφύγιο σε ένα ερημωμένο μέρος.

Ο αγώνας και η θυσία άρχισαν για άλλη μια φορά, καθώς κοπίασαν επί 40 χρόνια να ανεγείρουν τον Ναό της Σωλτ Λέηκ, ο οποίος ίσταται μεγαλοπρεπώς στο τετράγωνο νοτίως από εδώ όπου είμαστε σήμερα, στο Κέντρο Συνελεύσεων.

Κάποιος βαθμός θυσιών πάντοτε έχει σχέση με την οικοδόμηση ναών και με την προσέλευση στον ναό. Αμέτρητοι είναι αυτοί που κοπίασαν και πάλεψαν, προκειμένου να αποκτήσουν οι ίδιοι και η οικογένειά τους τις ευλογίες ευρισκόμενες στους ναούς του Θεού.

Γιατί είναι τόσοι πολλοί πρόθυμοι να δώσουν τόσα πολλά, προκειμένου να λάβουν τις ευλογίες του ναού; Όσοι κατανοούν τις αιώνιες ευλογίες, οι οποίες προέρχονται από τον ναό, γνωρίζουν ότι καμία θυσία δεν είναι πολύ μεγάλη, κανένα τίμημα πολύ βαρύ, κανένας αγώνας πολύ δύσκολος, προκειμένου να λάβουν

αυτές τις ευλογίες. Ποτέ δεν υπάρχουν πάρα πολλά χιλιόμετρα να διανυθούν, πάρα πολλά εμπόδια να υπερνικηθούν ή πάρα πολλή ταλαιπωρία να γίνει υποφερτή. Καταλαβαίνουν ότι οι σωτήριες διατάξεις ληφθείσες στον ναό, που μας επιτρέπουν να επιστρέψουμε μία ημέρα στον Επουράνιο Πατέρα μας με μία σχέση παντοτινής οικογενείας και να προικισθούμε με ευλογίες και δύναμη από τα ύψη, αξίζουν κάθε θυσία και κάθε προσπάθεια.

Σήμερα, οι περισσότεροι εξ ημών δεν πρέπει να υποστούμε μεγάλες δυσχέρειες, προκειμένου να παρευρεθούμε στον ναό. Ογδόντα πέντε τοις εκατό των μελών της Εκκλησίας ζει τώρα εντός 320 χιλιομέτρων από έναν ναό και για πάρα πολλούς εξ ημών αυτή η απόσταση είναι πολύ μικρότερη.

Αν έχετε πάει στον ναό για τον εαυτόν σας και αν ζείτε σχετικώς κοντά σε έναν ναό, η θυσία που θα μπορούσατε να κάνετε, είναι να αφιερώσετε χρόνο στην πολυάσχολη ζωή σας, για να επισκέπτεσθε τον ναό τακτικώς. Υπάρχουν πολλά που πρέπει να γίνουν στους ναούς μας για λογαριασμό όσων περιμένουν πέραν του πέπλου. Καθώς κάνουμε το έργο γι' αυτούς, θα γνωρίσουμε ότι έχουμε επιτύχει ό,τι δεν μπορούν να κάνουν αφ' εαυτού τους. Ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ, σε μία τρανή διακήρυξη, εδήλωσε: «Μέσω των προσπαθειών μας για λογαριασμό τους, οι αλυσίδες της δουλειάς τους θα πέσουν και το σκότος που τους περιβάλλει, θα διαλυθεί, ώστε το φως να μπορέσει να λάμψει επάνω τους και θα ακούσουν στον κόσμο των πνευμάτων περί του έργου, το οποίο γίνεται για εκείνους από τα παιδιά τους εδώ και θα αγαλλιάσουν μαζί σας στην επιτέλεση αυτού του καθήκοντος».⁵ Αδελφοί και αδελφές μου, δικό μας είναι το έργο προς επιτέλεσιν.

Στη δική μου οικογένεια, ορισμένες από τις πιο ιερές και πολύτιμες εμπειρίες έχουν συμβεί, όταν ήμασταν μαζί στον ναό, για να επιτελέσουμε

διατάξεις επισφραγίσεως για τους αποθανόντες προγόνους μας.

Αν δεν έχετε πάει στον ναό ή αν έχετε πάει, αλλά επί του παρόντος δεν πληρούτε τις προϋποθέσεις για ένα εγκριτικό, ο πιο σημαντικός στόχος για τον οποίον πρέπει να εργασθείτε, είναι να είσθε άξιοι να πάτε στον ναό. Η θυσία σας μπορεί να φέρει τη ζωή σας σε συμμόρφωση με αυτό που απαιτείται, για να λάβετε ένα εγκριτικό, ίσως εγκαταλείποντας μακροχρόνιες συνήθειες, οι οποίες δεν σας κάνουν να πληρούτε τις προϋποθέσεις. Μπορεί να έχει να κάνει με την πίστη και την πειθαρχία που απαιτείται, για να πληρώσετε τα δέκατά σας. Ό,τι κι αν είναι, αποκτήστε τις προϋποθέσεις, για να εισέλθετε στον ναό του Θεού. Διασφαλίστε ένα εγκριτικό ναού και θεωρήστε το ως πολύτιμο απόκτημα, διότι τέτοιο είναι.

Μέχρι να εισέλθετε στον Οίκο του Κυρίου και να λάβετε όλες τις ευλογίες που σας περιμένουν εκεί, δεν έχετε αποκτήσει όλα όσα έχει να προσφέρει η Εκκλησία. Οι σημαντικότερες και κορυφαίες ευλογίες της ιδιότητός μας ως μελών στην Εκκλησία είναι αυτές οι ευλογίες που λαμβάνουμε στους ναούς του Θεού.

Τώρα, νέοι φίλοι μου, που είσθε στα εφηβικά σας χρόνια, πάντοτε να έχετε τον ναό ως στόχο σας. Μην κάνετε τίποτε που θα σας αποτρέψει από το να εισέλθετε στις θύρες του και να γίνετε μέτοχοι των ιερών και αιώνιων ευλογιών εκεί. Επαινώ όσους από εσάς πηγαίνετε ήδη στον ναό τακτικώς, προκειμένου να τελείτε βαπτίσεις για τους νεκρούς, αφού εγείρεσθε πολύ πρωί, ούτως ώστε να μπορείτε να συμμετάσχετε σε τέτοιες βαπτίσεις, προτού αρχίσει το σχολείο. Δεν μπορώ να σκεφθώ καλύτερο τρόπο, για να αρχίσει η ημέρα.

Προς εσάς, γονείς μικρών παιδιών, επιτρέψατέ μου να σας πω σοφές συμβουλές από τον Πρόεδρο Σπένσερ Κίμπαλ. Είπε: «Θα ήταν υπέροχο αν ... οι γονείς είχαν σε κάθε δωμάτιο στο σπίτι τους μία φωτογραφία του ναού, ώστε [τα παιδιά

τους], από τον καιρό που [είναι] βρέφη, να μπορούν να κοιτάζουν τη φωτογραφία κάθε ημέρα [μέχρι] να γίνει μέρος της ζωής [τους]. Όταν [φθάσουν] στην ηλικία που [χρειάζεται] να λάβουν [την] πολύ σημαντική απόφαση [σχετικώς με το να πάνε στον ναό], αυτή θα έχει ήδη ληφθεί».⁶

Τα παιδιά μας τραγουδούν στην Προκαταρκτική:

*Μ' αρέσει ο ναός.
Και μεσ' εκεί θα μπω.
Με τον Θεό Πατέρα
υπόσχεση θα πω.*⁷

Σας παρακαλώ να διδάσκετε στα παιδιά σας τη σημασία του ναού.

Ο κόσμος μπορεί να είναι δύσκολο μέρος στον οποίον ζούμε. Συχνά περιβαλλόμεθα από αυτά το οποίο θα μας διέφθειρε. Καθώς εσείς και εγώ πηγαίνουμε στους αγίους οίκους του Θεού, καθώς θυμόμαστε τις διαθήκες που συνάπτουμε εντός, θα είμαστε περισσότερο εις θέσιν να ανθέξουμε κάθε δοκιμασία και να υπερνικήσουμε κάθε πειρασμό. Σε αυτό το ιερό μέρος θα βρούμε γαλήνη· θα ανανεωθούμε και θα ενδυναμωθούμε.

Τώρα, αδελφοί και αδελφές μου, επιτρέψατέ μου να αναφέρω έναν ακόμη ναό, προτού κλείσω. Όχι στο πολύ μακρινό μέλλον, καθώς οικοδομούνται ναοί σε όλον τον κόσμο, ένας θα εγερθεί σε μία πόλη η οποία δημιουργήθηκε πριν από 2.500 χρόνια. Μιλώ για τον ναό που τώρα οικοδομείται στη Ρώμη της Ιταλίας.

Κάθε ναός είναι ένας οίκος του Θεού, εκπληρώνοντας τις ίδιες λειτουργίες και με παρόμοιες ευλογίες και διατάξεις. Ο Ναός της Ρώμης στην Ιταλία, κατά τρόπο μοναδικό, οικοδομείται σε μία από τις πιο ιστορικές τοποθεσίες στον κόσμο, μία πόλη όπου οι αρχαίοι απόστολοι Πέτρος και Παύλος διεκήρυξαν το ευαγγέλιο του Χριστού και όπου έκαστος είχε μαρτυρικό θάνατο.

Τον περασμένο Οκτώβριο, καθώς συγκεντρωθήκαμε σε μία θαυμάσια ποιμενική τοποθεσία, στη

βορειοανατολική γωνιά της Ρώμης, είχα την ευκαιρία να προσφέρω μία προσευχή αφιερώσεως, καθώς προετοιμαζόμασταν να σκάψουμε το έδαφος. Ένωσα την έμπνευση να καλέσω τον Ιταλό γεροισιαστή Λούτσιο Μάλλαν και τον αντιδήμαρχο της Ρώμης Τζουζέπε Σιάρντι, να είναι ανάμεσα στους πρώτους που θα φτυαρίζαν τη γη. Έκαστος αποτελούσε μέρος στην απόφαση να μας επιτρέψουν να οικοδομήσουμε ναό στην πόλη τους.

Η ημέρα ήταν νεφοσκεπής αλλά ζεστή και παρόλο που απειλούσε με βροχή, δεν έπεσαν παρά μόνον μία με δύο σταγόνες. Καθώς τραγουδούσε η θαυμάσια χορωδία στα Ιταλικά, τους όμορφους σκοπούς από το «Του Θεού το Πνεύμα», μπορούσες να αισθανθείς σαν να είχαν ενωθεί οι ουρανοί με τη γη σε έναν ένδοξο ύμνο δοξολογίας και ευγνωμοσύνης προς τον Παντοδύναμο Θεό. Τα δάκρυα δεν μπορούσαν να συγκρατηθούν.

Στο μέλλον, οι πιστοί σε αυτήν την Αιώνια Πόλη θα λαμβάνουν διατάξεις αιώνιες σε φύση σε έναν άγιο οίκο του Θεού.

Εκφράζω την αθάνατη ευγνωμοσύνη μου προς τον Επουράνιο Πατέρα μου για τον ναό που τώρα οικοδομείται στη Ρώμη και για όλους τους ναούς μας, όπου και αν είναι. Καθένας ίσταται σαν φάρος προς τον κόσμο, μία έκφραση της μαρτυρίας μας ότι ο Θεός, ο Αιώνιος Πατέρας, ζει, ότι επιθυμεί να μας ευλογεί και, πράγματι, να ευλογεί τους υιούς και τις θυγατέρες Του όλων των γενεών. Καθένας εκ των ναών μας είναι έκφραση της μαρτυρίας μας ότι η ζωή πέραν του τάφου είναι τόσο αληθινή και τόσο βεβαία όπως είναι η ζωή μας εδώ επί της γης. Καταθέτω μαρτυρία για αυτό.

Αγαπημένοι αδελφοί και αδελφές μου, είτε να κάνουμε οιαδήποτε θυσία που είναι απαραίτητη, προκειμένου να παρευρισκόμαστε

στον ναό και να έχουμε το πνεύμα του ναού στην καρδιά μας και το σπιτικό μας. Είθε να ακολουθούμε τα χνάρια του Κυρίου και Σωτήρος μας, Ιησού Χριστού, ο οποίος έκανε την υπέρτατη θυσία για εμάς, ώστε να έχουμε αιώνια ζωή και υπερύψωση στη βασιλεία του Επουρανίου Πατρός μας. Αυτή είναι η ειλικρινής προσευχή μου και την προσφέρω στο όνομα του Σωτήρος, του Ιησού Χριστού του Κυρίου, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Τζόζεφ Φ. Σμιθ, στο Conference Report, Οκτ. 1902, 3.
2. Βλέπε Wilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple," *Church News*, 13 Μαρτ. 1993, 6
3. Βλέπε C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire," *Church News*, 16 Μαρτ. 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, στο Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball (1945)*, 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (1998)*, 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, επιμέλεια υπό Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Τζάνις Κοπ Πέρρυ, "I Love to See the Temple," *Children's Songbook*, 95.

Διδασκαλίες του καιρού μας

Τα μαθήματα της Μελχισεδίκης Ιεροσύνης και της Ανακουφιστικής Εταιρείας την τέταρτη Κυριακή είναι αφιερωμένα στο «Διδασκαλίες του καιρού μας». Κάθε μάθημα μπορεί να προετοιμασθεί από μία ή περισσότερες ομιλίες που δόθηκαν στην πιο πρόσφατη γενική συνέλευση. Οι πρόεδροι πασσάλου και περιφέρειας μπορούν να επιλέξουν ποιες ομιλίες θα χρησιμοποιηθούν ή μπορούν να αναθέσουν αυτή την ευθύνη σε επισκόπους και προέδρους κλάδου. Οι ηγέτες θα πρέπει να τονίσουν την αξία της μελέτης των ίδιων ομιλιών κατά τις ίδιες Κυριακές από τους αδελφούς της Μελχισεδίκης Ιεροσύνης και τις αδελφές της Ανακουφιστικής Εταιρείας.

Εκείνοι οι οποίοι παρακολουθούν τα μαθήματα της τέταρτης Κυριακής παροτρύνονται να μελετούν και να φέρνουν στην τάξη το τελευταίο τεύχος του περιοδικού της γενικής συνελεύσεως.

Προτεινόμενα για την προετοιμασία ενός μαθήματος από ομιλίες

Προσευχηθείτε ώστε το Άγιο Πνεύμα να είναι μαζί σας καθώς μελετάτε και διδάσκετε την ομιλία (τις ομιλίες). Ίσως μπίτε

σε πειρασμό να προετοιμάσετε το μάθημα χρησιμοποιώντας άλλο υλικό, όμως οι ομιλίες της συνελεύσεως είναι η εγκεκριμένη σειρά μαθημάτων. Η ανάθεσή σας είναι να βοηθήσετε τους άλλους να μάθουν και να ζουν το ευαγγέλιο, όπως διδάχθηκε στην πιο πρόσφατη γενική συνέλευση της Εκκλησίας.

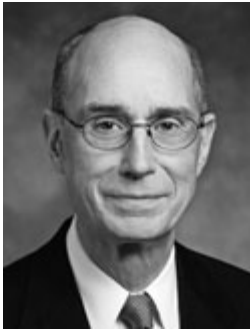
Διαβάστε ξανά την ομιλία (ομιλίες), αναζητώντας αρχές και διδαχές που καλύπτουν τις ανάγκες των μελών της τάξεως. Επίσης, αναζητήστε ιστορίες, αναφορές των γραφών και δηλώσεις από την ομιλία (ομιλίες), που θα σας βοηθήσουν να διδάξετε αυτές τις αλήθειες.

Κάνετε μία σκιαγράφιση όσον αφορά στον τρόπο διδασκαλίας των αρχών και διδαχών. Η σκιαγράφησή σας θα πρέπει να περιλαμβάνει ερωτήσεις που βοηθούν τα μέλη της τάξεως:

- Να αναζητήσουν αρχές και διδαχές στις ομιλίες (ομιλία).
- Να σκεφθούν τη σημασία τους.
- Να μιλήσουν για την κατανόηση του θέματος, για ιδέες, εμπειρίες και μαρτυρίες.
- Να εφαρμόσουν αυτές τις αρχές και τις διδαχές στη ζωή τους.

ΜΗΝΕΣ	ΥΛΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Μάιος 2011– Οκτώβριος 2011	Ομιλίες που δημοσιεύθηκαν στο τεύχος Μαΐου 2011 της <i>Λιαχόνα*</i>
Νοέμβριος 2010– Απρίλιος 2012	Ομιλίες που δημοσιεύθηκαν στο τεύχος Νοεμβρίου 2011 της <i>Λιαχόνα*</i>

* Οι ομιλίες αυτές είναι διαθέσιμες (σε πολλές γλώσσες) στο conference.lds.org.

Από τον Πρόεδρο Χένρυ Άιρινγκ
Πρώτο σύμβουλο στην Πρώτη Προεδρία

Ευκαιρίες να κάνουμε καλό

Ο τρόπος του Κυρίου να βοηθά όσους έχουν εγκόσμια ανάγκη απαιτεί ανθρώπους οι οποίοι από αγάπη έχουν αφιερωθεί και έχουν αφιερώσει όσα έχουν στον Θεό και το έργο Του.

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές μου, σκοπός του μηνύματός μου είναι να τιμήσω και να δοξάσω αυτά που έχει κάνει και εξακολουθεί να κάνει ο Κύριος, για να υπηρετεί τους πτωχούς και τους έχοντας ανάγκη ανάμεσα στα τέκνα Του επί της γης. Αγαπά τα τέκνα Του σε ανάγκη και επίσης όσους θέλουν να βοηθήσουν. Και έχει δημιουργήσει τρόπους να ευλογεί τόσο αυτούς που χρειάζονται βοήθεια όσο και αυτούς που θα τη δώσουν.

Ο Οπουράνιος Πατέρας εισακούει τις προσευχές των τέκνων Του σε όλη τη γη που παρακαλούν για φαγητό να φάνε, ρούχα να καλύψουν το σώμα τους και την αξιοπρέπεια που θα είχαν, αν ήσαν εις θέσιν να παράσχουν τα απαραίτητα για τον εαυτόν τους. Αυτές οι εκκλήσεις έχουν φθάσει σε Εκείνον από τότε που έθεσε τους άνδρες και τις γυναίκες επί της γης.

Μαθαίνετε για τις ανάγκες αυτές

εκεί όπου ζείτε και από όλον τον κόσμο. Η καρδιά σας συχνά συγκινείται με συναισθήματα συμπόνιας. Όταν συναντάτε κάποιον που αγωνίζεται να βρει μία εργασία, τότε αισθάνεσθε την επιθυμία να βοηθήσετε. Το αισθάνεσθε, όταν πηγαίνετε στο σπίτι μίας χήρας και βλέπετε ότι δεν έχει φαγητό. Το αισθάνεσθε, όταν βλέπετε φωτογραφίες παιδιών να κλαίνε και να κάθονται στα ερείπια του σπιτιού τους, το οποίο κατεστράφη από έναν σεισμό ή μία πυρκαϊά.

Επειδή ο Κύριος ακούει τις κραυγές τους και αισθάνεται τη βαθιά συμπόνια σας για αυτούς, έχει παράσχει από καταβολής κόσμου τρόπους με τους οποίους οι μαθητές Του να βοηθούν. Έχει προσκαλέσει όλα τα τέκνα Του να αφιερώνουν τον χρόνο, τα μέσα και τον εαυτόν τους, ώστε να συμμετάσχουν μαζί Του στην υπηρετηση των άλλων.

Ο τρόπος βοήθειας Του έχει

αποκληθεί κατά καιρούς, ζώντας τον νόμο της αφιερώσεως. Σε μία άλλη περίοδο, ο τρόπος Του απεκαλείτο, ενωτική τάξη. Στην εποχή μας, αποκαλείται το πρόγραμμα Προνοίας της Εκκλησίας.

Τα ονόματα και οι λεπτομέρειες της λειτουργίας αλλάζουν, για να ταιριάζουν με τις ανάγκες και τις καταστάσεις των ανθρώπων. Όμως, πάντοτε ο τρόπος του Κυρίου να βοηθά όσους έχουν εγκόσμια ανάγκη, απαιτεί ανθρώπους οι οποίοι από αγάπη έχουν αφιερωθεί και έχουν αφιερώσει όσα έχουν στον Θεό και το έργο Του.

Μας έχει προσκαλέσει και προστάξει να συμμετάσχουμε στο έργο Του, ώστε να ανυψώσουμε όσους έχουν ανάγκη. Συνάπτουμε μία διαθήκη να το κάνουμε αυτό στα ύδατα του βαπτίσματος και στους αγίους ναούς του Θεού. Ανανεώνουμε τη διαθήκη μας τις Κυριακές, όταν μεταλαμβάνουμε.

Σκοπός μου σήμερα είναι να περιγράψω ορισμένες εκ των ευκαιριών που μας έχει δώσει, προκειμένου να βοηθήσουμε άλλους σε ανάγκη. Δεν μπορώ να μιλήσω για όλες αυτές κατά τον σύντομο χρόνο μας μαζί. Ελπίδα μου είναι να ανανεώσω και να ενδυναμώσω τη δέσμευσή σας να ενεργείτε.

Υπάρχει ένας ύμνος σχετικώς με την πρόσκληση του Κυρίου σε αυτό το έργο που τραγουδώ από τότε που ήμουν μικρός. Στην παιδική μου ηλικία πρόσεχα περισσότερο τη χαρούμενη μελωδία παρά τη δύναμη των λέξεων. Προσεύχομαι ώστε να αισθανθείτε τα λόγια στην καρδιά σας σήμερα. Ας ακούσουμε τα λόγια ξανά:

*Έκανα κάτι καλό στον κόσμο
σήμερα;
Βοήθησα κάποιον σε ανάγκη;
Χαροποίησα τον θλιμμένο και
έκανα κάποιον να αισθανθεί
ευτυχισμένος;
Αν όχι, τότε πράγματι έχω αποτύχει.
Το φορτίο κάποιου έχει γίνει ελα-
φρύτερο σήμερα,
επειδή ήμουν πρόθυμος να το μοι-
ραστώ μαζί του;
Ο άρρωστος και ο αποκαρωμένος
έχουν βοηθηθεί στον δρόμο τους;
Όταν χρειάζονταν τη βοήθειά μου,
ήμουν εκεί;
Τότε, ξύπνα και κάνε κάτι
περισσότερο
από το να ονειρεύεσαι την αντα-
μοιβή σου στους ουρανούς.
Το να κάνεις καλό είναι ευχα-
ρίστηση, μία χαρά υπεράνω
μέτρου.
Μία ευλογία καθήκοντος και
αγάπης.¹*

Ο Κύριος τακτικώς αποστέλλει κλήσεις αφυπνίσεως σε όλους εμάς. Ενίοτε, μπορεί να είναι ένα ξαφνικό συναίσθημα συμπόνιας για κάποιον σε ανάγκη. Μπορεί να το έχει αισθανθεί ένας πατέρας, όταν είδε ένα παιδί να πέφτει και να γδέρνεται το γόνατό του. Μπορεί να το έχει αισθανθεί μία μητέρα, όταν άκουσε το φοβισμένο κλάμα του παιδιού της τη νύκτα. Μπορεί να έχει αισθανθεί ένας υιός ή μία θυγατέρα συμπόνια για κάποιον που φαινόταν λυπημένος ή φοβισμένος στο σχολείο.

Όλοι μας έχουμε συγκινηθεί από συναίσθημα συμπόνιας για άλλους που δεν γνωρίζουμε καν. Επί παραδείγματι, καθώς ακούσατε αναφορές για κύματα που εφορμούσαν στον Ειρηνικό, ύστερα από τον σεισμό στην Ιαπωνία, ανησυχήσατε για όσους ενδεχομένως να πλήττονταν.

Αισθήματα συμπόνιας ήλθαν σε χιλιάδες από εσάς που μάθατε για τις πλημμύρες στο Κουίνσλαντ της Αυστραλίας. Οι αναφορές των ειδήσεων ήσαν κυρίως εκτιμήσεις του αριθμού των ανθρώπων σε ανάγκη. Όμως, πολλοί από εσάς

αισθανθήκατε τον πόνο των ανθρώπων. Η κλήση αφυπνίσεως απαντήθηκε από 1.500 ή περισσότερους εθελοντές-μέλη της Εκκλησίας στην Αυστραλία, οι οποίοι πήγαν, για να βοηθήσουν και να ανακουφίσουν.

Μετέτρεψαν τα αισθήματα συμπόνιας τους σε απόφαση να ενεργήσουν επί των διαθηκών τους. Έχω δει τις ευλογίες που λαμβάνει το άτομο σε ανάγκη και που λαμβάνει βοήθεια και το άτομο που δράττεται της ευκαιρίας να προσφέρει βοήθεια.

Συνετοί γονείς βλέπουν σε κάθε ανάγκη των άλλων έναν τρόπο να φέρουν ευλογίες στη ζωή των υιών και των θυγατέρων τους. Προσφάτως, τρία παιδιά μετέφεραν συσκευασίες με νόστιμο φαγητό στην πόρτα μας. Οι γονείς τους ήξεραν ότι χρειαζόμασταν βοήθεια και συμπεριέλαβαν τα παιδιά τους στην ευκαιρία να μας υπηρετήσουν.

Οι γονείς ευλόγησαν την οικογένειά μας με τη γενναιόδωρη υπηρετήσή τους. Με την επιλογή τους να επιτρέψουν στα παιδιά να συμμετάσχουν στην προσφορά, προσέφεραν ευλογίες στα μελλοντικά εγγόνια τους. Τα χαμόγελα των παιδιών, καθώς έφευγαν από το σπίτι μας, με έπεισαν ότι θα ευλογηθούν. Θα λένε στα παιδιά τους για τη χαρά που αισθάνθηκαν, προσφέροντας ευγενώς υπηρετήση για τον Κύριο. Θυμάμαι αυτό το αίσθημα ήρεμης ικανοποίησης από την παιδική ηλικία μου καθώς ξεβοτάνιζα για έναν γείτονα κατόπιν προσκλήσεως του πατέρα μου. Όποτε προσκαλούμαι να γίνω δότης, θυμάμαι και πιστεύω τον ύμνο: «Γλυκό το έργο είν' Θεός».²

Γνωρίζω ότι τα λόγια αυτά εγράφησαν, για να περιγράψουν την αγαλλίαση που προέρχεται από τη λατρεία του Κυρίου κατά την Ημέρα Του. Όμως, αυτά τα παιδιά με το φαγητό στην πόρτα μας αισθάνθηκαν μία καθημερινή την αγαλλίαση ότι έκαναν το έργο του Κυρίου. Και οι γονείς τους είδαν την ευκαιρία να κάνουν καλό και να διαδώσουν την αγαλλίαση στις επόμενες γενεές.

Ο τρόπος του Κυρίου να

φροντίζει τους έχοντες ανάγκη δίδει μία άλλη ευκαιρία στους γονείς να ευλογούν τα παιδιά τους. Το διεπίστωσα σε ένα οίκημα συγκεντρώσεων μία Κυριακή. Ένα παιδάκι έδωσε στον επίσκοπο έναν φάκελο δωρεάς της οικογενείας του, καθώς εισήρχετο στην εκκλησία, πριν από τη συγκέντρωση μεταλήψεως.

Γνώριζα την οικογένεια και το αγόρι. Η οικογένεια είχε μάθει μόλις για κάποιον στον τομέα που είχε ανάγκη. Ο πατέρας του αγοριού είχε πει κάτι σαν και αυτό στο παιδί, όταν έβαλε μία πιο γενναιόδωρη προσφορά νηστείας απ' ό,τι συνήθως στον φάκελο: «Νηστέψαμε σήμερα και προσευχηθήκαμε για όσους είναι σε ανάγκη. Σε παρακαλώ να δώσεις αυτόν τον φάκελο στον επίσκοπο για εμάς. Ξέρω ότι θα τον δώσει, για να βοηθήσει αυτούς με μεγαλύτερες ανάγκες από τις δικές μας».

Αντί να θυμάται το αγόρι πόνους από την πείνα εκείνη την Κυριακή, θα θυμάται την ημέρα με θερμό ευτυχισμένο συναίσθημα. Μπορούσα να συμπεράνω από το χαμόγελο και τον τρόπο που κρατούσε τον φάκελο τόσο σφικτά ότι αισθανόταν την μεγάλη εμπιστοσύνη του πατέρα του να μεταφέρει εκείνο την οικογενειακή προσφορά για τους πτωχούς. Θα θυμάται αυτήν την ημέρα, όταν γίνει διάκονος και ίσως για πάντα.

Είδα την ίδια αυτήν ευτυχία στο πρόσωπο ατόμων που βοήθησαν ανθρώπους για τον Κύριο πριν από χρόνια στο Άινταχο. Το φράγμα Τέτον διερράγη το Σάββατο 5 Ιουνίου 1976. Ενδεκα άνθρωποι σκοτώθηκαν. Χιλιάδες έπρεπε να αφήσουν το σπίτι τους σε λίγες ώρες. Ορισμένα σπίτια συμπαρασύρθηκαν από τη ροή των υδάτων. Και χιλιάδες εστίες μπορούσαν να γίνουν κατοικήσιμες μόνον μέσω προσπαθειών και μέσων υπεράνω εκείνων των ιδιοκτητών.

Όσοι άκουσαν για την τραγωδία, αισθάνθηκαν συμπόνια και την κλήση να κάνουν καλό. Γείτονες, επίσκοποι, πρόεδροι της Ανακουφιστικής Εταιρείας, ηγέτες απαρτίας, οικογενειακοί διδάσκαλοι και

επισκέπτριες διδασκάλισσες άφησαν σπίτι και δουλειά, για να καθαρίσουν τα πλημμυρισμένα σπίτια άλλων.

Ένα ζευγάρι επέστρεψε στο Ρέξμπουργκ από διακοπές αμέσως μετά την πλημμύρα. Δεν πήγε να δει το σπίτι του. Αντιθέτως, βρήκε τον επίσκοπο και ερώτησε πού θα μπορούσε να βοηθήσει. Το καθοδήγησε σε μία οικογένεια σε ανάγκη.

Ύστερα από λίγες ημέρες πήγε να ελέγξει πού ήταν το σπίτι τους. Είχε χαθεί, το είχε παρασύρει η πλημμύρα. Απλώς πήγε πίσω στον επίσκοπο και ερώτησε: «Τώρα, τι θα ήθελες να κάνουμε;»

Όπου και αν ζείτε, έχετε δει το θαύμα της συμπόνιας να μετατρέπεται σε ανιδιοτελή πράξη. Μπορεί να μην ήταν ως αποτέλεσμα μίας μεγάλης φυσικής καταστροφής. Το έχω δει σε μία απαρτία ιεροσύνης, όπου ένας αδελφός σηκώνεται και περιγράφει τις ανάγκες ενός ανδρός ή μίας γυναίκας που επιζητεί την ευκαιρία για εργασία, για να υποστηρίξει τον εαυτόν του/της και την οικογένειά του/της. Θα μπορούσα να αισθανθώ συμπόνια στο δωμάτιο, αλλά ορισμένοι προτείνουν ονόματα ανθρώπων που θα μπορούσαν να προσλάβουν το άτομο που χρειαζόταν εργασία.

Αυτό που συνέβη σε εκείνη την απαρτία ιεροσύνης και αυτό που συνέβη στα πλημμυρισμένα σπίτια στο Άινταχο είναι μία εκδήλωση του τρόπου του Κυρίου να βοηθά όσους έχουν μεγάλη ανάγκη να γίνουν αυτοδύναμοι. Αισθανόμαστε συμπόνια και γνωρίζουμε πώς να ενεργούμε με τον τρόπο του Κυρίου για βοήθεια.

Εορτάζουμε την 75η επέτειο του προγράμματος προνοίας της Εκκλησίας αυτό το έτος. Αρχισε, προκειμένου να καλύψει τις ανάγκες όσων έχασαν την εργασία, το αγρόκτημα ακόμη και το σπιτικό τους ως αποτέλεσμα αυτού που έγινε γνωστό ως Το Μεγάλο Κραχ.

Μεγάλες υλικές ανάγκες των τέκνων του Επουρανίου Πατρός μας έχουν επανέλθει κατά την εποχή μας όπως ήταν και όπως θα είναι σε όλες τις εποχές. Οι αρχές στο θεμέλιο του

προγράμματος Προνοίας της Εκκλησίας δεν είναι μόνον για μία χρονική περίοδο ή για ένα μέρος. Είναι για όλες τις εποχές και όλα τα μέρη.

Οι αρχές αυτές είναι πνευματικές και αιώνιες. Για τον λόγο αυτό, η κατανόηση αυτών και η τοποθέτηση αυτών στην καρδιά μας θα καταστήσει δυνατόν σε εμάς να αδράξουμε ευκαιρίες, προκειμένου να βοηθήσουμε οποτεδήποτε και οπουδήποτε μας προσκαλεί ο Κύριος.

Ακολουθούν ορισμένες αρχές που με καθοδήγησαν, όταν ήθελα να βοηθήσω με τον τρόπο του Κυρίου και όταν με βοήθησαν άλλοι.

Πρώτον, όλοι οι άνθρωποι είναι ευτυχέστεροι και νιώθουν περισσότερο αυτοσεβασμό, όταν μπορούν να παρέχουν τα αναγκαία για τον εαυτόν τους και την οικογένειά τους και κατόπιν προσεγγίζουν, προκειμένου να φροντίσουν άλλους. Είμαι ευγνώμων για όσους με βοήθησαν να καλύψω τις ανάγκες μου. Και είμαι περισσότερο ευγνώμων με τα χρόνια για όσους με βοήθησαν να γίνω αυτοδύναμος. Και κατόπιν είμαι πλέον ευγνώμων για όσους μου έδειξαν πώς να χρησιμοποιώ κάποιο από το πλεόνασμά μου, για να βοηθώ τους άλλους.

Έχω μάθει ότι ο τρόπος να έχω πλεόνασμα είναι να δαπανώ λιγότερα από αυτά που κερδίζω. Με αυτό το πλεόνασμα ήμουν εις θέσιν να μάθω ότι είναι πράγματι καλύτερα να δίδεις παρά να λαμβάνεις. Αυτό συμβαίνει εν μέρει, επειδή όταν προσφέρουμε βοήθεια με τον τρόπο του Κυρίου, τότε Εκείνος μας ευλογεί.

Ο Πρόεδρος Μάριον Ρόμνυ είπε για το έργο προνοίας: «Σε αυτό το έργο δεν μπορείς να δώσεις τόσα πολλά, ώστε να γίνεις κι εσύ πτωχός». Και κατόπιν παρέθεσε τον πρόεδρο ιεραποστολής του, τον Μέλβιν Μπάλαρντ, έτσι: «Κάποιος δεν μπορεί να δίδει την κόρα στον Κύριο χωρίς να λαμβάνει ένα καρβέλι σε ανταπόδοσή».³

Έχω ανακαλύψει ότι αυτό ισχύει στη ζωή μου. Όταν είμαι γενναιόδωρος προς τα τέκνα του Επουρανίου

Πατρός μου σε ανάγκη, τότε Εκείνος είναι γενναιόδωρος προς εμένα.

Μία δεύτερη ευαγγελική αρχή που είναι οδηγός για εμένα στο έργο προνοίας είναι η δύναμη και η ευλογία της ενότητας. Όταν ενώνουμε χέρια, για να υπηρετήσουμε ανθρώπους σε ανάγκη, ο Κύριος ενώνει τις καρδιές μας. Ο Πρόεδρος Ρούμπεν Κλαρκ ο νεότερος το έθεσε κατ' αυτόν τον τρόπο: «Αυτή η προσφορά ... ίσως έχει κάνει τα περισσότερα, για να φέρει ένα αίσθημα αδελφοσύνης, επειδή άνθρωποι πάσης μορφώσεως και επαγγέλματος έχουν εργασθεί δίπλα-δίπλα στον κήπο της Προνοίας ή σε άλλο σχέδιο».⁴

Αυτό το ηξυμένο αίσθημα αδελφοσύνης ισχύει για τον αποδέκτη καθώς και τον δότη. Έως σήμερα, ένας άνδρας με τον οποίον φτυάρισα τη λάσπη δίπλα-δίπλα στο πλημμυρισμένο του σπίτι στο Ρέξμπουργκ, αισθάνεται έναν δεσμό μαζί μου. Και αισθάνεται μεγαλύτερη προσωπική αξιοπρέπεια που έχει κάνει όλα όσα μπορούσε για τον ίδιο και για την οικογένειά του. Αν είχε εργασθεί μόνος, αμφότεροι θα είχαμε χάσει μία πνευματική ευλογία.

Αυτό οδηγεί στην τρίτη αρχή της ενέργειας στο έργο προνοίας για εμένα: Να εμπεριέχετε την οικογένειά σας στο έργο μαζί σας, ούτως ώστε να μπορεί να μάθει να ενδιαφέρεται το ένα μέλος για το άλλο όπως ενδιαφέρονται για τους άλλους. Οι υιοί και οι θυγατέρες σας που εργάζονται μαζί σας, για να υπηρετούν άλλους σε ανάγκη, πιθανότατα θα βοηθήσουν ο ένας τον άλλον, όταν είναι σε ανάγκη.

Η τέταρτη πολύτιμη αρχή της προνοίας της Εκκλησίας που έμαθα ως επίσκοπος. Προήλθε από το γεγονός ότι ακολούθησα την εντολή από τις γραφές να αναζητούμε τους πτωχούς. Είναι καθήκον του επισκόπου να βρει και να παράσχει βοήθεια σε όσους χρειάζονται ακόμη αρωγή, αφού κάνουν τα πάντα που μπορούν εκείνοι και η οικογένειά τους. Ανεκάλυψα ότι ο Κύριος αποστέλλει το Άγιο Πνεύμα, προκειμένου να

καταστήσει δυνατόν να «ζητή[σουμε] και [να] βρ[ούμε]»⁵ κατά τη φροντίδα των πτωχών, όπως κάνει και κατά την εύρεση της αληθείας. Όμως, έμαθα επίσης να εμπεριέχω την Πρόεδρο της Ανακουφιστικής Εταιρείας στην έρευνα. Μπορεί να λάβει την αποκάλυψη πριν από εσάς.

Ορισμένοι εξ υμών θα χρειασθείτε αυτήν την έμπνευση κατά τους επόμενους μήνες. Για να τιμήσουν την 75η επέτειο του προγράμματος προνοίας της Εκκλησίας, τα μέλη ανά τον κόσμο θα προσκληθούν να συμμετάσχουν σε μία ημέρα υπηρετήσεως. Ηγέτες και μέλη θα επιζητήσουν αποκάλυψη καθώς κανονίζουν όποια και αν είναι τα σχέδια.

Θα κάνω τρεις προτάσεις καθώς κανονίζετε τα σχέδια υπηρετήσεως.

Πρώτον, προετοιμασθείτε και προετοιμάστε αυτούς των οποίων ηγείσθε πνευματικώς. Μόνον αν η καρδιά έχει μαλακώσει από την εξιλέωση του Σωτήρος μπορείτε να δείτε με ευκρίνεια τον στόχο του σχεδίου ως ευλογίας τόσο πνευματικώς όσο και εγκοσμίως στη ζωή των τέκνων του Επουρανού Πατρός.

Η δεύτερη πρότασή μου είναι να επιλέξετε ως αποδέκτες της υπηρετήσεώς σας ανθρώπους εντός του βασιλείου ή στην κοινότητα των οποίων οι ανάγκες θα αγγίξουν την καρδιά αυτών που θα προσφέρουν την υπηρετήση. Οι άνθρωποι που υπηρετούν, θα νιώσουν την αγάπη τους. Αυτή μπορεί να κάνει περισσότερα, για να τους κάνει να νιώσουν χαρούμενοι, όπως υπόσχεται το τραγούδι, από το να καλύψει απλώς τις εγκόσμιες ανάγκες τους.

Η τελευταία πρότασή μου είναι να σχεδιάσετε να χρησιμοποιήσετε τη δύναμη από τον δεσμό των οικογενειών, της απαρτίας, των βοηθητικών οργανώσεων και των ανθρώπων που γνωρίζετε στην κοινότητά σας. Τα αισθήματα ενότητας θα πολλαπλασιάσουν τα καλά αποτελέσματα της υπηρετήσεως που προσφέρετε. Και αυτά τα αισθήματα ενότητας στην οικογένεια, στην Εκκλησία και την κοινότητα μεγαλώνουν και θα γίνουν παντοτινή κληρονομία για πολύ καιρό, αφού τελειώσει το σχέδιο.

Αυτή είναι η ευκαιρία μου να σας πω πόσο πολύ σας εκτιμώ. Με την στοργική υπηρετήση που έχετε προσφέρει για τον Κύριο, είμαι ο αποδέκτης των ευχαριστιών από ανθρώπους που έχετε βοηθήσει καθώς τους έχω συναντήσει σε όλον τον κόσμο.

Ήυρατε έναν τρόπο να τους ανυψώστε πνευματικώς υψηλότερα καθώς βοηθήσατε με τον τρόπο του Κυρίου. Εσείς και ταπεινοί μαθητές του Σωτήρος, σαν εσάς, έχετε προσφέρει υπηρετήση αφειδώς στους άλλους και οι άνθρωποι που έχετε βοηθήσει μου έχουν δώσει την ευγνωμοσύνη τους εν αφθονία.

Έχω την ίδια έκφραση εκτιμήσεως από ανθρώπους οι οποίοι έχουν εργασθεί μαζί σας. Θυμάμαι μία φορά να ίσταμαι πλησίον του Προέδρου Έζρα Ταφτ Μπένσον. Μιλούσαμε περί υπηρετήσεως προνοίας στην Εκκλησία του Κυρίου. Με εξέπληξε με το νεανικό του σθένος, όταν είπε, κάνοντας με μια κίνηση του χεριού του: «Αγαπώ αυτό το έργο και είναι έργο!»

Εκ μέρους του Διδασκάλου απευθύνω τις ευχαριστίες μου για το έργο σας να υπηρετείτε τα τέκνα του Επουρανού Πατρός μας. Σας γνωρίζει και βλέπει τις προσπάθειες, την επιμέλεια και τη θυσία σας. Προσεύχομαι ώστε να σας δώσει την ευλογία να δείτε τον καρπό των μόχθων σας στην ευτυχία όσων έχετε βοηθήσει και μαζί με αυτούς που έχετε βοηθήσει για τον Κύριο.

Γνωρίζω ότι ο Θεός Πατέρας ζει και εισακούει τις προσευχές μας. Γνωρίζω ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός. Εσείς και όσοι υπηρετείτε μπορείτε να εξαγνισθείτε και να ενδυναμωθείτε, υπηρετώντας Αυτόν και τηρώντας τις εντολές Του. Μπορείτε να γνωρίζετε όπως εγώ γνωρίζω, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, ότι ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν προφήτης του Θεού, ο οποίος αποκατέστησε την αληθινή και ζώσα Εκκλησία, η οποία είναι αυτή. Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον είναι ο ζων προφήτης του Θεού. Είναι μέγα παράδειγμα αυτού που έκανε ο Κύριος: πέρασε, ευεργετώντας. Προσεύχομαι ώστε να δράξουμε των ευκαιριών μας να «σηκώσουμε τα χέρια [του] κρέμονται και να ενδυναμώσουμε τα αδύναμα γόνατα».⁶ Στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. "Have I Done Any Good?" *Hymns*, σφ. 223.
2. «Γλυκό το έργο», *Υμνοι και παιδικά τραγούδια*, σφ. 13, 147.
3. Marion G. Romney, "Welfare Services: The Savior's Program", *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 93.
4. Ρούμπεν Κλαρκ ο νεότερος, στο Conference Report, Οκτ. 1943, 13.
5. Βλέπε Κατά Ματθαίον 7:7-8, Κατά Λουκάν 11:9-10, Νεφί Γ' 14:7-8.
6. Διδαχή και Διαθήκες 81:5.